

fundet noget om i Forhørsakterne, nemlig at han tvang Soldaterne til om Morgenen at strø Halm rundt om i Stalden og senere gaa og pille den op Straa for Straa. Jeg kan ikke bevise denne Paastand, og jeg tager den derfor kun for det, den er. Men alt i alt fremgaar det af Udtalelserne af de Soldater, der har ligget inde, at Kornet Weibel ikke har forstaaet at omgaas sit Mandskab.

Jeg tillod mig den 21. December at sende den højtærede Forsvarsminister en Anmodning om at udvirke Benaadning for disse Soldater og lade dem slippe — det var lige op til Jul — med de tre Maaneders Varetægtsarrest, som de alt havde udstaaet. Paa denne Skrivelse, hvori jeg gjorde noget af det gældende, jeg her har sagt, fik jeg et Svar, hvori den højtærede Minister efter først at have meddelt mig, hvad jeg naturligvis vidste i Forvejen, at de fem Soldater ikke var dømt ved Krigsretten, men ved Nævningeting og under Medvirken af civile Dommere, bemærkede: Der foreligger ikke for mig nogen Begæring om Benaadning, hverken fra de dømte eller fra deres Sagfører. Denne Bemærkning gav Anledning til, at jeg fremstillede Sagen i „Social-Demokraten“ i Randers og fremhævede det mærkelige i, at Forsvarsministeren ikke havde modtaget en Ansøgning om Benaadning, som de dømte Soldaters Sagfører hævdede var indgivet den 19. December. Ministerens Brev var dateret den 28. December og mit Brev til Ministeren den 21. December. Dette gav saa Anledning til, at „Social-Demokraten“ i København den 4. Januar om Morgenen bragte et Referat af mine Udtalelser i „Social-Demokraten“ i Randers eller retere et Aftryk af de Skrivelser, der var vekslende, tilligemed en Bemærkning om, at man fandt det mærkeligt, at Forsvarsministeren nægtede at have modtaget en Ansøgning om Benaadning, naar Sagføreren hævdede, at den var indgivet lang Tid i Forvejen. Saa fremkom der samme Aften i Venstrepressen Landet over og for øvrigt ogsaa i den konservative Presse — det er derfor, jeg nævner dette her — et Interview med Forsvarsministeren. Der stod bl. a. i „Randers Venstreblad“, at „Social-Demokraten“ i København søgte at lave et stort Nummer ud af, at Forsvarsministeren havde afslaaet en Benaadningsansøgning. Nu er det slet ikke det, der var Tale om, og heller ikke det, man havde skrevet. Man havde udelukkende kritiseret, at han ikke havde modtaget en Benaadningsansøgning, som var indsendt den 19.,

og det fremgaar ogsaa af Interviewet med Ministeren, at Ministeren var ganske klar over, hvad det drejede sig om. Ministeren svarede nemlig slet ikke paa det andet, men paa, hvorvidt Ansøgningen var indgaaet. Men jeg kan ikke nægte, at dette Interview faldt mig en lille Smule for Brystet, idet Ministeren der siger: „Det er de sædvanlige Usandheder. Jeg har været høffig nok til at svare den socialdemokratiske Folketingsmand Lundberg fra Randers paa en Skrivelse angaaende denne Sag, og jeg skrev, at der intet Andragende var indkommet. Det var der nemlig heller ikke. Det kom først et Par Dage efter. I øvrigt maa denne Sag nu nærmere undersøges o. s. v.“

Jeg plejer i Almindelighed ikke at være sensibel overfor Bladmeddelelser, men naar den Fremstilling, jeg havde givet i Bladet, af den højtærede Forsvarsminister stemples saadan, at „det er de sædvanlige Usandheder“, vil man forstaa, at en saadan Meddelelse dog faar noget mere Interesse for mig. Jeg skal da forsøge at fastslaa, at Ansøgningen om Benaadning var indsendt den 19. December 1920. Jeg afaskede den 12. Januar de dømte Soldaters Sagfører i Randers en Udtalelse om, hvorledes det hang sammen, og jeg skal kort referere, hvad Sagføreren skriver: „Som jeg mundtlig har meddelt Dem, sendte jeg Ansøgningen om Benaadning i Dragonsagen til Højesterets-sagfører Harboe den 14. December f. A. og bad ham indlevere den i Forsvarsministeriet, helst med en Anbefaling. Efter at De havde meddelt mig, at Forsvarsministeren havde erklæret overfor Dem, at der ingen Ansøgning var indkommet, tilskrev jeg Hr. Harboe, og under 31. f. M. meddelte han mig, at Ansøgningen den 19. December var fremsendt til Krigsministeriet, og at nogle af mig senere sendte Anbefalinger for den ene af Soldaterne af Højesterets-sagfører Harboe personlig, Dagen efter Modtagelsen, var afleverede i Ministeriets Sekretariat med Anmodning om, at de maatte blive bilagt Ansøgningen, der allerede da var indkommet til Forsvarsministeriet“. Nu gav det alligevel Anledning til, at da jeg berørte Sagen ved anden Behandling, kom den højtærede Forsvarsminister med en Slags Forklaring paa, hvorledes dette hang sammen, idet han udtalte, at det var rigtigt, at denne Ansøgning var indgaaet den 19., men det Kontor, som havde aabnet Brevet og set Benaadningsansøgningen, havde straks sendt Sagen til Erklæring hos de vedkommende